

образът *тъмничен зид*. Поетът обаче явно го счита за недостатъчно изразителен и привлича към него все нови и нови конвенционални образи: „скала сред морето“; „облак на небето“. По аналогичен начин ще бъде илюстрирано с допълнителни символики и „зарешетеното“, плътено затворено пространство в поемата „Калиопа“ (1900): „в градина“; „къдрав, лих поток“. Всъщност, образните вариации в тази Яворова поема биха могли да се възприемат като потенциално безкраен ред означаващи – не на любовната тема обаче, а на *границата*. И тук трябва да уточним, че направеното през 1911 г. Яворово призвание – за неударжимо напирашците, сякаш наготово дошли „китки стихове“ при създаването на „Калиопа“ – създава усещането за потенциалните фигуративни възможности на практически неизразимия символ.

2.1. Опозицията *тук – там* у ранния Яворов като задаваща *границата*

Когато през 1906 г. анализира поезията на Яворов откъм нейната „пълна безотносителност на чувства към външния свят“, Вл. Василев¹³ най-малко може да бъде упрекнат в необективна оценка. Дефинирането на Яворовия лирически модел обаче твърде успешно се вписва в търсената типология на охудожествени житейски модели: 1) „живот-стихия“; 2) „живот-трезва реалност“; 3) „живот-сън“; 4) „живот-песен“; 5) „живот-тъмна психологическа гатанка“. Една типология, нескрито градираща именно безотносителността, типология, чийто завършващ кулминационен етап ще се възплъти от поетическото творчество на Яворов – т.е. то ще е мислено от критика като неизбежна и закономерна поява. И след като в пределно съотносимия свят на Вазов настъпва първият разрыв със социума, след като в духовните светове на П. П. Славейков и на П. Ю. Тодоров нишката *съотносимост към* още по-